

Skarpe detaljer får Mozartopera til at falde fra hinanden

Med 'Don Juan' sunget på dansk debuterer instruktøren Katrine Wiedemann som hastig og hektisk Mozart-instruktør.

***

Er vi i Don Juans gummicelle?

Sådan kunne det umiddelbart godt se ud. For det er et skræmmende tomt og hvidt scenerum, der møder publikum i Den Ny Operas bud på Mozarts opera om forføreren Don Juan, der efter opførelser i Esbjerg har taget turen til Folketeatret i København.

De mange sorte streger på bagvæggen er det eneste, der bryder den skrigende tomhed. Stregerne repræsenterer imidlertid ikke den indespærredes ensformige dage på en lukket anstalt, men derimod Don Juans utallige erobringer af kvinder i alle aldre og størrelser, opdager vi hurtigt. Og så er vi ligesom i gang.

Sangerne spæner frem og tilbage i den hvide scenografi, og med Katrine Wiedemann som instruktør har titelfiguren ikke fået lov at beholde meget af sin tvetydighed og charme. Fine damer, en simpel tøs fra provinsen og – glup! – endda en uskyldig, umoden tween på bare 12 år jagter han. Den sidste alt for realistisk *under age* til, at det på nogen måde er sjovt at høre den altædende adelsmand synge sin serenade til hende.

Lyserøde trusser

Det er umiddelbart en styrke, at Katrine Wiedemann har valgt at opdatere karaktererne, så det tragiske element bliver tydeligt. Det bliver kun mere smerteligt at se en kvinde lade sig forføre, når

hendes mand og børn er til stede. Så kan alle skilsmisseramte danskere ligesom relatere til konsekvenserne af det, der for Don Juan bare er endnu en uforpligtende erobring i farten. Men mens mændene og kvinderne løber frem og tilbage, drukner det musikalske drama på en eller anden måde i tornadoen af teateridéer. Nogle af de bedste operainstruktører er begyndt på teatret.

Men efter Elisa Kragerups energiske revyversion af 'Figaros Bryllup' har vi nu også fra Katrine Wiedemann fået en Mozartdebut, der i stedet for at dyrke den musikalske dimension og alt det ekstra, den kan, opløser det musikdramatiske i hastværk og hektiske indfald.

Lingeriet vælter ned fra loftet. Pink trusser hives frem fra inderlommer. Der drikkes champagne og sniffes coke, serveres cornflakes for børnene og holdes polterabend for de voksne med sprutflasker og grisemasker.

Noget fra Carzy Daisy

Det er sjovt, når don'en fjernstyrer sin tjener, som han har sat til at kurtisere en kvinde iført sit eget tøj, og i det hele taget er det bassen Morten Staugaard, der med sin uddannelse som skuespiller i baghånden klart bedst klarer at skabe en helstøbt figur.

I en kontekst, hvor teksten siges og synges på dansk i stedet for det originale italienske, er det denne kun alt for menneskelige, på en gang svage og sympatiske Leporello, vi griner af, føler med og sympatiserer med.

Operakapaciteter som sopranen Inger Dam-Jensen, derimod, forbliver på en sær måde fremmedlegemer i en kontekst, hvor det, de kan, ikke rigtig forløses. Som bondeknøsen Masetto, der vil hævne sig med en revolver, leverer en anden skuespiller-sanger, Joachim Knop, en rutineret og velfungerende indsats, mens hans udkårne Zerlina i skikkelse af mezzosopran Tuva Semmingsen – her dresset op som noget fra Crazy Daisy i Haderslev – heller ikke får mulighed for at rigtig leve op til de stærke præstationer, hun har ydet på Operaen.

Den, der fungerer bedst som sanger i teaterland, er den fremragende tenor Bo Kristian Jensen som ansvarsfuld, senmoderne familiefar, der samtidig kan bære Don Ottavios ofte ellers ligegyldigt behandlede musik i mål.

Det er ikke, fordi Katrine Wiedemann ikke har blik for, hvor Mozarts og Lorenzo da Pontes historie om don'en og hans ofre gør ondt i dag, at teatermayo'en skiller. Det er snarere netop, fordi hun har det. Og fordi hun har sit fokus der. Den Ny Opera citerer ellers selv Kierkegaard i programmet til forestillingen: »kan Du ikke ved at høre Don Juan faae en Forestilling om ham, saa kan Du det aldrig«.

Blandet indtryk

Men billedet er ikke entydigt. Der både godt og skidt at sige, også om den instrumentale side, hvor det norske periodeorkester Barokksolistene leverer tør og let Mozart, som står fint i Folketeatrets lille sal. Men som mest lever på overfladen, fordi dirigenten forsømmer meget af det, der ellers burde lokke mellem nodelinjerne.

Som Don Juan selv har Jens Søndergaard den perfekte fysik. Høj, slank og maskulin. Men sangligt fylder han ikke rollen ud. Markerer den snarere, mens han som en todimensionel psykopat leverer klichéer. Hypnotisk dominans og patologisk voldsudøvelse løfter ikke partiet op, men gør i virkeligheden figuren mindre, end den er.

Jesper Brun-Jensens stengæst er vokalt flot mejslet. Men tænk hvis han havde fået lov at blive under scenegulvet, hvor de propper ham ned, da Don Juan har slået ham ihjel? Liggende dernede, hvor publikum på grund af scenens opbygning ville kunne se ham hele tiden, ville hans funktion som lurende banemand være mere effektiv end mange af de skarpe en til en-detajler, der hiver denne 'Don Juan' ned på et hverdagsniveau, vi kender, i stedet for at lade musikken løfte den op og binde det hele sammen.